

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ENDEVINALLA IL·LUSTRADA

—La mona d'aquest any. Qui és?

Els jueus

En moltes poblacions catalanes subsisteix el vell costum de "matar jueus" per Setmana Santa. Les matances anuals que encara es realitzen, són purament simbòliques. Potser ni simbòliques arriben a ésser. Per dir-ho més ben dit, hauríem de dir que és una pràctica rutinària, el sentit de la qual ignoren els mateixos bordegassos que s'hi dediquen. La quitxalla que corre pels carrers fent voltar els carraus i donant cops de massa per les portes, no té idea dels fets antics amb els quals està relacionada aquesta tradició de soroll enmig del silenci ritual de la Setmana de Passió.

Els que coneixen la història, saben que les matances de jueus eren un dels principals esports de l'Edat mitjana. Aquest deport va arribar a tenir tan èxit com el futbol en els nostres temps. Cada dos per tres, amb una excusa o amb una altra, perquè els jueus eren usurers o perquè havien dit un renec, la multitud, portant sacrílegament el nom de Jesús als llavis, escapçava, burxava i badava els jueus, les jueves i els jueus que podia atrapar. Val a dir que a Catalunya aquest deport no va ésser practicat tan sovint i amb tanta crueltat com en altres països. Però així i tot la nostra història conté alguns episodis de sang contra els jueus. Els carraus i les masses d'ara van ésser segles enrera punyals i altres armes mortals. I allò que a l'Occident europeu és història vella, encara s'estila en moltes regions de l'Orient. El nom de pogrom, aplicat a les matances de jueus, forma part del vocabulari periodístic.

A despit de les matances de jueus, aquesta raça prolífica, escampada i tot, ha persistit a través dels segles. Són molts milions els jueus declarats que hi ha al món, i molts més els amagats i aquells que ho són sense saber-ho ells mateixos. Podem, doncs, estar certs que la raça hebrea no s'extingirà. Ara mateix veiem com els jueus s'esforcen per reconstituir a Palestina una llar nacional. Les dificultats amb què xoquen són molt fortes, però l'obra va endavant, baldament sigui d'una manera lenta.

Si és veritat que el poble jueu pot ésser considerat culpable de la mort del Crist, cal conèixer que ha pagat cruelment la seva culpa. Milers i milers de jueus han sucumbit durant vint segles enmig de terribles matances; i els homes d'aquesta raça han sentit damunt el seu rostre el menyspreu de mig món. Hauran arribat per als jueus temps millors? Una de les poblacions fundada a Palestina pels immigrants jueus porta aquest nom: *Esperança d'Israel*. Es confirmarà aquesta esperança?

A Bèlgica hem guanyat

La gent de dreta peninsular haurà d'abaixar una mica la cresta. Es creia que guanyarien els dretistes en les passades eleccions generals alemanyes, i el resultat va ésser un augment de vots i de llocs per als partits d'esquerra, encara que aquest augment no fou prou gros per determinar la segura preponderància de les esquerres al Reichstag. En les eleccions generals celebrades a Bèlgica el passat diumenge, el partit catòlic tenia per segur que guanyaria llocs. I heu's aquí que a hores d'ara els resultats són ben clars. La victòria correspon al partit socialista, que ha fet un guany d'uns 140.000 vots i d'uns deu llocs a la Cambra de representants. Els catòlics mantenen generalment les seves posicions però amb algun descens de vots i amb pèrdua de dos o tres llocs a la Cambra. Els derrotats són principalment els liberals, que havien comès en els darrers temps el pecat d'aliar-se massa estretament amb la dreta. També és notable el bon resultat obtingut pels nacionalistes flamencs radicals, que formen l'anomenat "partit del front". Podem dir, doncs, que a Bèlgica han triomfat les tendències socialistes i nacionalistes.

Nosaltres hauríem preferit que s'haguessin canviat els papers entre el partit catòlic i el partit liberal. Però tal com estaven les coses a Bèlgica, no podia esperar-se res d'això. Si els liberals volen fer-se perdonar les seves culpes, han d'avenir-se ara a formar una majoria compacta i disciplinada amb els socialistes. Encara que de bon principi hauria de patir una mica l'amor propi dels liberals, aviat trobarien una compensació en l'avenç que podrien fer donar a les seves idees. S'explicaria la desunió entre els socialistes i els liberals si els primers tinguessin a Bèlgica un programa molt avençat en matèria social. Però Vandervelde és un home que ha sabut ajuntar a la integritat del seu ideari, un gran sentit polític i un esperit de moderació, en el bon sentit de la paraula.

Havent estat el partit socialista el guanyador de la jornada electoral, és molt difícil que sigui exclòs del futur Govern. La cosa natural és que el partit obrer belga governi, ja sigui tot sol, ja en unió d'altres elements. Potser l'obstacle més considerable a una intel·ligència entre els socialistes i els liberals està avui, a part de les qüestions

d'amor propi, en la diversitat d'orientació de la política estrangera. Els liberals són partidaris de l'amistat estreta amb França, mentre que els socialistes voldrien allunyar Bèlgica dels conflictes europeus, i amb la doble fórmula de la neutralització i la demilitarització aspiren a convertir-la en una nova Suïssa. S'explica, doncs, que la victòria socialista i la desfeta liberal no hagin fet gaire contents als francesos. Tanmateix, nosaltres ens fem càrrec que els belgues, siguin valons o flamencs, no han de subordinar la seva actitud a la política de París.

Tots els diaris estrangers, inclús els moderats i els reaccionaris, confessen que el resultat de les eleccions belgues representa un avenç cap a l'esquerra. Això ens basta a nosaltres per dir que a Bèlgica hem guanyat.

FULMEN

TEMES SOCIALS

La inútil recordança

En l'espai de pocs dies han tingut lloc a Espanya diverses escenes apoteòsiques de la més alta significació espiritual. L'arribada de les cendres d'Angel Ganivet, el recordatori a Concepció Arenal i la pia ofrena d'Oviedo, la vetusta, a *Clarín*.

En cap d'aquests actes s'ha percebut la més lleu palpació d'ànima nacional, i alguns d'ells han sigut tan pobres d'evocació, tan poc suggeridors, que més hagués valgut no celebrar-los.

Els noms il·lustres, les vides exemplars, només serxeiven aquí de temes acadèmics, d'oripell polític i motiu d'habilitat malabarista. I passa moltes vegades que ni els qui en parlen, ni els qui escolten, senten ni entenen res del que es commemora.

Hem volgut que la còrpora corrupta de Ganivet descansés eternament en la terra que el va veure néixer i mai hem posseït l'esperit alterós, complexe, rebel del granadí-català *candongo*, com a ell plavia d'anomenar-se, embaumat de clavell i d'atzaveva i de mel àtica, raig de sol africà embolcallat de boires nòrdiques.

La simbòlica significació d'Angel Ganivet no l'han sentida mai, no l'han capida gens, els pobles d'Ibèria, però no l'han entesa tampoc gaire alguns doctes apologistes que

han furgat suara macabrament en la glòria dissortada i un xic bohèmia de qui sapigué consagrar tràgicament la nostra tradicional incomprensió col·lectiva.

Però la trista sort pòstuma de Ganivet, és la mateixa de quasi tots els nostres homes extraordinaris. Passen per la nostra ànima nacional com el solc del navili per les aigües. Frisança, irisació de llums i després s'esborra i tanca per sempre més com un sepulcre.

Així anem esculpint i ajançant l'ànima del nostre poble. Quatre parracs de glòria dissimulant la vacuitat més absoluta i aterradora.

Totes les nostres influències ancestrals són purament instintives, ètniques, bàrbares. No hi ha la més tènue recordança de les idees i dels sentiments reflexes que elaboren les mentalitats augustes. Tot va quedant fora de nosaltres com un foc que s'abranda i es consum tot sol i que és l'únic foc que podria purificar-nos, redimir-nos i forjar un nou ésser nacional.

No n'hi ha prou de fer uns funerals de primera als morts il·lustres. S'ha de fer que el culte es mantingui viu i que el record es fongui amb la substància de la nostra consciència. Que en el nostre camí no sigui un llibre mirífic o una idea fecunda, com un pedruscall o una planta morta, sinó un bosc frondós o una fontana refrigerant i assaonadora. No la nota dispersa i desmaiada, sinó la simfonia vibrant i exaltadora...

* * *

A un poble sensorial com el nostre no poden ser-li grats els idearis. Espanya té en la seva història moments d'una intensa, d'una culminant exaltació ideal—místics, creuats, guerrillers, escolàstics—que en cap cas dura i evoluciona sinó que s'estroneja i afebleix fins al ressò més llunyívol.

Cap filosofia erigida en sistema, cap escola ni tradició, cap credo, cap ideal que resisteixi al temps... On són els deixebles de Gracian i de Lluís Vives, els continuadors de Monturiol, els de Servet o Bernat Metge? On és la reviviscència de Lull, que Diego Ruiz es preocupa tan heroicament, tan baldament de promoure entre els alegres *compadres* de Nubiana? I qui mou la noble la feïnera arada de Francesc Giner i de Concepció Arenal i qui l'aixada de Joaquim Costa, el ciclòpic, el Copèrnic de la ideologia política d'Espanya?

Potser algun savi escadusser i incognoscible tracta d'ordinar els materials preciosos que aquests homes varen agombolar a la desesperada, com qui prepara un remei per un malalt que està morint-se entre riallades histèriques i ganyotes histriòniques...

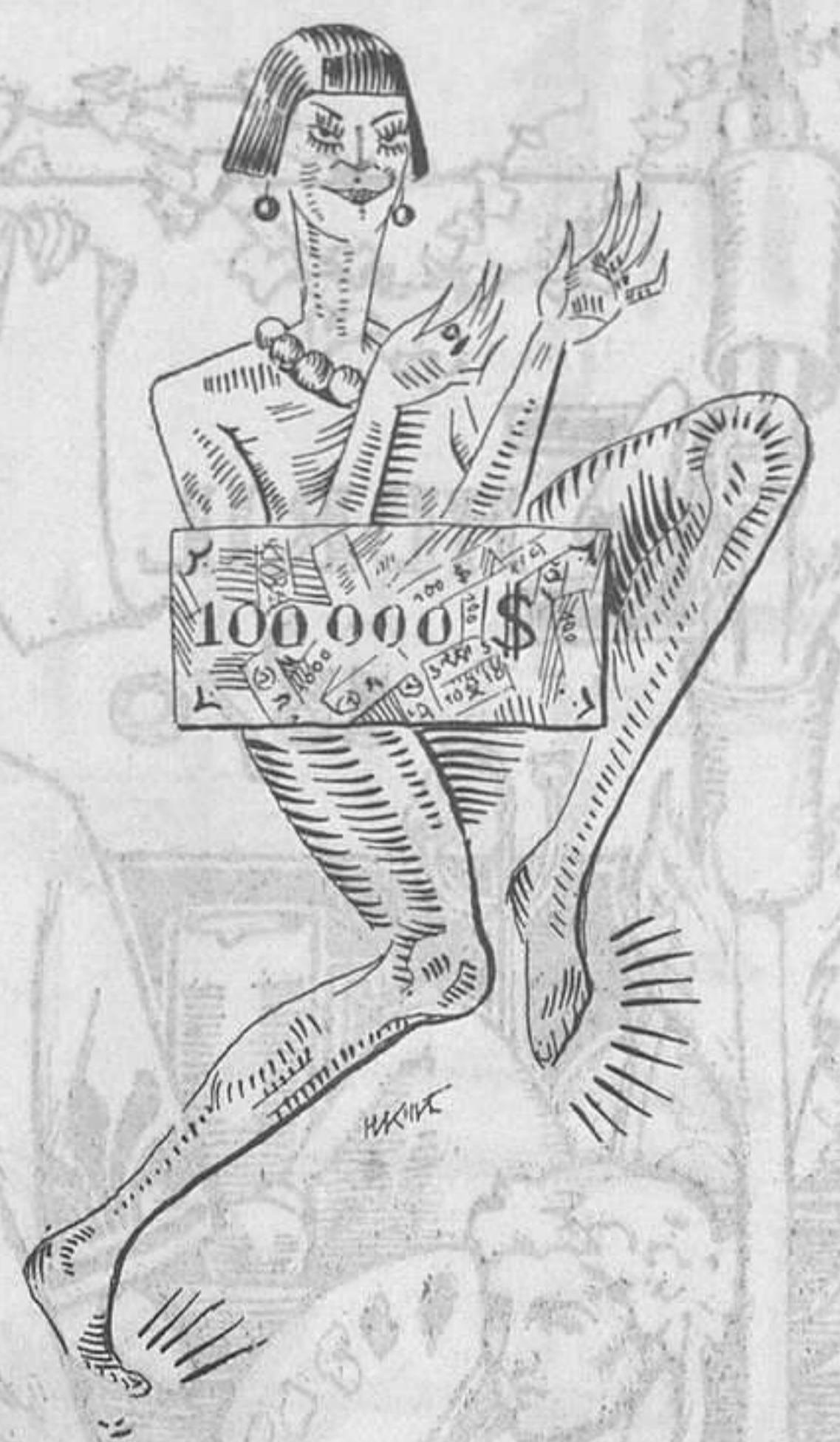
Però la consciència nacional segueix impertorbable, vàcua, fatalista, barbaritzada, el solc infecunde que li traçaren els instints ancestrals.

I quan, per tal de produir un efecte escènic, es parla, fredament sempre, d'un dels nostres cimalls, el poble arronça les espatlles recordant vagament el seu nom com d'un conegut que fa molt de temps que ha perdut de vista...

GLICINI

CARAMELLES

La vella matrona ben dormida està, somnia grandeses de temps ja passats: quan ella era jova, poderosa i gran; quan la cort li feien prínceps afamats; quan per ésser forta no es podia mai en els seus dominis el sol eternal, mentre ses galeres en rua constant tot hora lliscaven damunt de la mar... La matrona vella molt de goig que fa, fins té qui la ronda fent l'enamorat, per tal de què ella l'arribi a estimar, i poguer fer l'home amb els pocs cabals que es veu que li resten

UN DELS ENEMICS DE L'ANIMA
—A mi bitllets! El demés són cuentos!

CLIMATERICA

—I vol dir que cremarà tant com diuen el sol?
—Què si cremarà? No deixarà pedra sobre pedra.

d'aquell tresor gran que va tindre uns dies ja molt enllanats. Nit de caramelles, nit primaveral de flors i enramades, de rondes i cants; nit d'amor i joia que fas bategar els cors dels que estimen amb un dalé estrany; també la matrona molt temps t'ha esperat somrient i abocada a un bell finestral. No està ja la pobra com estava abans perquè els anys li pesen i el cap se n'hi en va, i fins la musica li fa mal de cap. Més no han de mancar-li cantaires enguany, car hi ha una juguesca entre els benplantats, per veure qui logra amb l'enginy que cal cantant-li corrandes fer-la despertar i posà un bè negre amb ses pròpies mans dins la ben guarnida cistella pasqual. Si en tindrà de colles, si en tindrà de cants la matrona vella, la dels cabells blancs... Aimadors d'un dia, avui dissortats que ni troben feina per anar tirant... Oh, famós Sant Jaume temor dels alarbs,

oh, gloriós Sant Jordi,
cavaller galan
perquè a l'adormida
no aneu a cantar?
Sentint a vosaltres
jo no dubto pas
que es despertaria
amb el cap ben clar.
Que fóra un miracle
que ara no ve al cas
veure-us a la terra?
Un miracle cal
perquè d'aquest somni,
que ja es va fent llarg,
pugui despertar-se
alegre i xarmant
la vella matrona
de qui us he parlat

FLOK

Vella història alsaciana

L'escena passa dintre el Paradís.
El Pare Etern anant d'inspecció, un dia
trobà el bon Sant Josep avorrit i malencònic,
arronçat d'espatlles i tot consirós.

—Què diable fas, tu, Sant Josep?—li digué el Senyor Déu—. Tu no has d'estar trist ni deixar-te portar pel teu temperament! Tu tens el provindre assegurat i tota l'eternitat al teu davant per a reposar!

—Ja ho sé, ja ho sé, Senyor—respongué el sant—. Però jo no puc fer-hi més; em canso de no fer res. L'ociositat em pesa i quan jo em fastiguejo...

—Com digué el Pare Etern—t'avorreixes dintre el meu Paradís?

—Perdoneu, Senyor—digué Sant Josep—l'avorriment m'arriba de mirar la Terra, on hi ha un vi tan bo.

Déu degué somriure.

—Si no és res més que això, jo et puc concedir la gràcia de què et reencarnis de tant en tant i puguis baixar a beure. Noé m'ho ha demanat moltes vegades, però ell no disfruta pas a casa meua d'una jerarquia semblant a la teua. Oi més, ell queda estirat i té certa fatxenderia que em fa mal fiar de la seva intemperança, mentre que tu ets el model de totes les virtuts. Arregla't, doncs, amb Sant Pere, tu li demanaràs de part meua un permís de deu hores permanent i totes les nits, si et dona la gana, podràs anar a fer un petit volt. Solament t'exigeixo la més entera discreció. No fos cas que em tressin en cara que te he concedit un favor tan estrany i del qual jo em veuria apurat per les demandes. Tothom s'escandalitzaria de tal precedent. Amb la meua Bondat Infinita t'aniré concedint altres permisos.

—Senyor—barbotejà Sant Josep—jo no sé pas com dir tot el meu reconeixement per la Vostra Eternitat Bondadosa.

—Tant se val! tant se val!—féu el Pare Etern—usa, però no abusis.

Aquella nit mateixa, després d'haver obtingut el permís de Sant Pere que ell no l'hauria concedit pas i declarar que ho feia per ordre superior, Sant Josep reencarnat en fuster baixà en el ple Medoc i féu coneixença amb els millors vinaters de Burdeus. A les deu tocases en el gran quadrar llunar, ell tastà els vins en Bienhereux i s'entornà amb l'ull brillant i la panxa plena. Féu el mateix l'endemà i els dies successius. I això durà alguns anys. El bon Sant explorà successivament la Borgogne, la Champagne, l'Anjou, la Touraine, les costes de Jurançon, el Rosselló, el Rhone i tots els llocs de vi de la divina França, sense que cap destorb per les seves rutes glorioses el fes faltar a l'hora de retirar.

Però voltant el temps es veu que Sant Josep comença a retardar-se. Durant tres dies no es presentà a la porta de Sant Pere, que al minut tancava, i la setmana següent retirà a les deu del matí.

Sant Pere, que de primer no havia fet més que somriure maliciosament per dintre la barba blanca, va acabar per enfadar-se i reprendre a Sant Josep en termes molt violents, que no tenia més dret del que li otorgava el permís.

—No t'enfadis, mon vell—digué Sant Josep amb una veu un xic patosa—què vols tu? hi ha certes circumstàncies eter... eter... atenuants.

—No hi ha dret—barbotejà Sant Pere—el Pare Etern t'ha concedit un insigne favor i tu n'abusis, compromentent la teua dignitat.

—Com es veu ben clar—reprengué Sant Josep—que tu mai has tastat vins d'Alsàcia! Oh! mon vell, i quin nèctar! Si tu coneguessis el Riesling de Wolxheim, el Kanzelberg de Berghheim, el gentil de Bibeauville, els vins de Beblenheim, de Mittelwihl, de Katzenthal i de Ingersheim!

—Prefereixo no conèixe'ls—digué severament Sant Pere—perquè ells tiren un gran Sant en un estat d'idiotesa.

Durant tota la setmana Sant Josep féu cas de lo dit i retirà d'hora.

Però al cap de vuit dies no retirà de tota la nit i no aparegué pels voltants del Paradís fins a l'endemà al vespre.

Sant Pere l'atengué i el renyà de bona manera.

—Hola! bé home, bé que bonic!—li cridà així que el veié—. Ja es veu que el que et vaig dir ho tens present!

—De què digué Sant Josep, que s'aguantava dret per un miracle de l'equilibri—Es que jo no tinc dret a romandre dins les vinyes del Senyor? Oh! mon vell, Sant Pere: ell farà que tu baixis amb mi: jo et faré tastar els moscatells de Riquewihl, el Geisburger de Kayzersberg, l'Hauler de Rouffach... cent trenta nou classes de vins, mon vell! Oh! jo et juro que et faran oblidar el Paradís! Cent trenta nou classes! Això no pot acabar-se en tota una eternitat.

—Atrevit, més que atrevit!—cridà Sant Pere indignat—; la vostra conducta és es-

candalosa! A partir d'avui el vostre permís us serà retirat.

—El meu permís—murmurà San Josep—. Que em retirareu el permís! No! Jo us aconsello que no intenteu cometre tal cosa. Retirar-me el permís a mi! Si feu el primer pas per a retirar-me el permís, jo us retiraré el meu Fill del Negoci.

Sant Pere cregué que devia guardar un silenci prudencial.

I després de tot això, Sant Josep continuà beneficiant-se del permís de la nit in eternum.

PERARNAU, trad.

Don Sebastià Aguilar

Ha mort a la capital de València el pare del nostre preuadíssim amic i pulcre escriptor Marius Aguilar.

Don Sebastià Aguilar fou un savi magistrat i un jutge bondados i justicier que es guanyà les simpaties de tots els que el tractaren. Ara vivia a València, jubilat i un poc malalt, quan la mort de la seva distingida esposa va impressionar-lo d'una manera tan forta que no ha pogut sobreviure el dolor.

Si tots els nostres efectes de sincera cordialitat poden ésser motiu de refrigeri pel nostre amic caríssim, en Marius Aguilar, rebí el nostre profund condol i la nostra cordial mostra d'amistat i companyerisme en la dolor que transeix.

Descansi en pau el que en vida fou exemple d'home just i savi i pare del nostre volguíssim Marius Aguilar, el pulcre escriptor, els mèrits del qual l'han dignificat en el càrrec de director dels col·legues *El Dia Gráfico* i *La Noche*. En Marius Aguilar és col·laborador de LA CAMPANA i *L'Esquella* des de fa molts anys i per això tota la Redacció és participant dels seu condol.

Tornem-hi...

Aquests últims dies, una colla de religiosos que recollint firmes de pares de família i d'associacions d'estudiants, han presentat com a peticions d'aquests les seves pròpies peticions d'acaparar l'ensenyament oficial.

Les especialíssimes circumstàncies actuals ens veden de fer a això el comentari adequat, que fóra el de fer trencadissa, precisament. Vull dir que els en diríem quatre de fresques a aquells senyors religiosos, carregats d'egoisme i reincidents ja en aqueix afer. Si mal no recordo, i des d'aquestes mateixes columnes, censurava amb la calor pròpia del cas, fa uns dos anys, un fet semblant. Els capellans, després d'alguns treballs de propaganda, van obtenir del Go-

vern d'aleshores una gratificació de mil pesetes per a l'ensenyança dels nens en els pobles que, per llur deixadesa, no tenien l'escola en regla, per tal d'ésser regentada per un mestre oficial.

Però, ve't ací que l'egoisme no es pot saciar ni amb la mar salada! I ha estat quan una legió d'aquella gent que suara deia, sens dubte alimentant la fantasia per l'èxit d'una petita victòria passada, han volgut anar a una actitud més radical: suprimir l'ensenyament oficial desempenyat pels mestres i ficar-se ells, els clergues, al seu lloc. I devien dir-se ells: Si aquest projecte fracassa, nosaltres quedarem bé: carregarem el mort als estudiants, com a iniciadors del... diguem-ne *pronunciamiento*, i llestos.

No s'hi val. Aqueixes mans mercenàries que de tot volen fer feix, haurien de tenir més por de les penes eternes de l'infern. Déu Nostre Senyor va dir en un dels seus manaments: "No desitjaràs res ni béns de ton pròxim". I ara resulta que el món és un embolic.

No sabem la resposta que donarà el Directori a tot això. Suposem que serà la d'anar creant escoles i protegir els mestres. Això, si no es vol donar a la pedagogia un caient massa sorges i si, pel contrari, té de prosperar la pàtria.

Si jo fos el president del Consell o del Directori—cosa que no succeirà mai—i se'm presentés l'haver de contestar una cosa així, an els clergues, els hi driria amb una veu que ressonés a l'altre món: PUJEU ANIMETES AL CEL. NO US FIQUEU ALLA ON NO TINGUEU LA FEINA: CUI-DEU'S DE LMISSAL!

MIQUEL DEL CUNILL

EL MEU RELLOTGE

A l'amic E. C.

El meu rellotge és un gust,
puc dormir ben refiat,
ell m'assenyala les hores,
els minuts i també els quarts.

L'esfera és blanca, senzilla,
les xifres, romanes, negres,
les burxes són acerades,
sens dibuixos de cap mena.

De dia i nit es veu clara
una esfera així tan neta.
fins hi ha qui sent enveja
d'aqueixa joia perfecta.

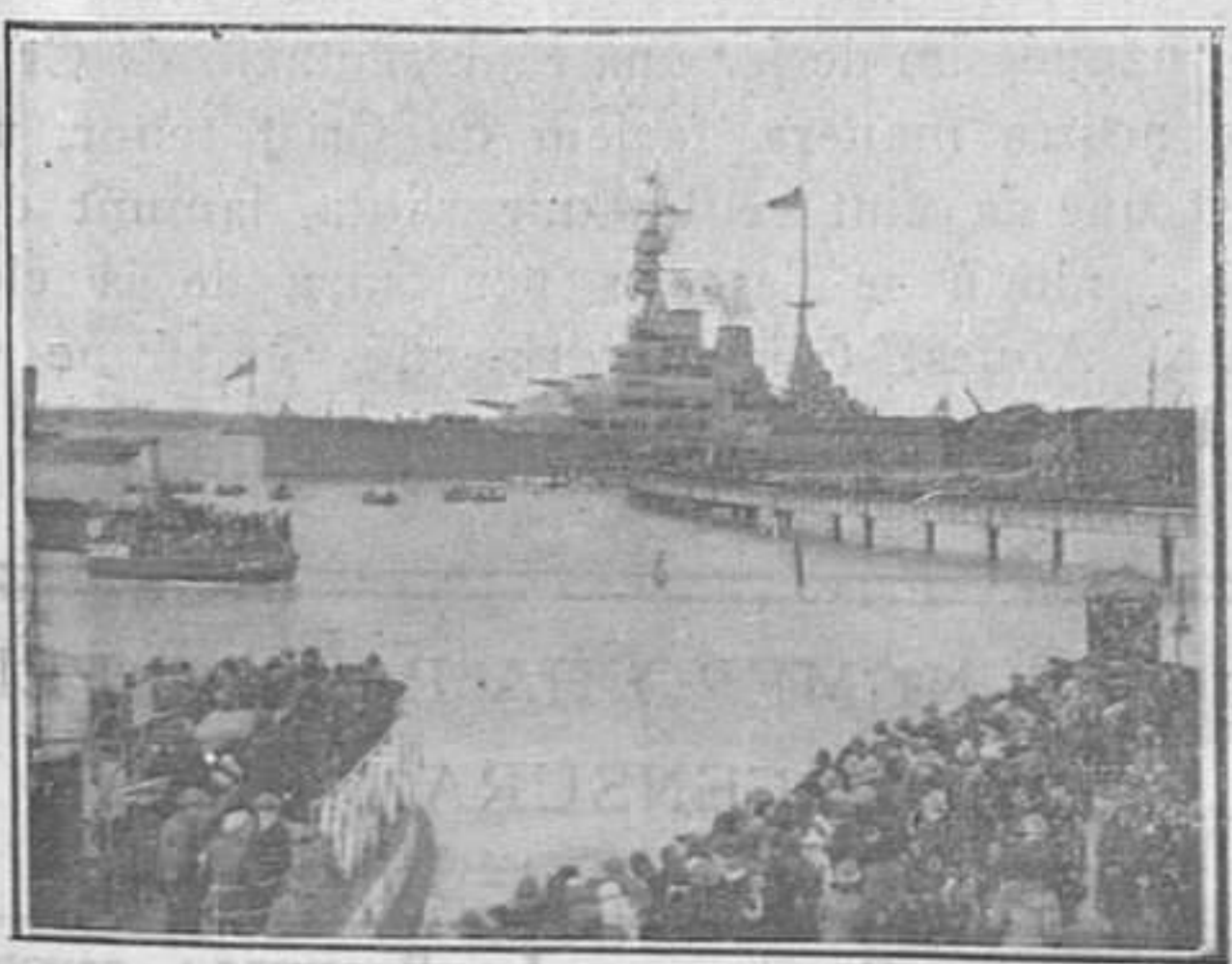
Pel seu pes extraordinari,
sempre sé si el duc a sobre,
vull dir, sense exagerar,
que pesa almenys mitja arrova.

El matí quan em desperto
miro el rellotge, esverat!...
ell em marca l'hora exacta...
del moment que s'ha parat.

BATAIA DE S' DE TOT A BREU

EL FANTASMA DE LA PAU

Tot sembla, durant aquests dies inicials de Primavera, parlar-nos de la Pau, que és representada per una coloma blanca que duu un brí d'olivera platejada al bec roig. Un colom blanc té quelcom de primaverat, és a dir: de pur, d'innocent, de rescent nat. Un colom blanc va sempre unit a un cel blau, càlidament blau, a una branca florida, al mirall d'unes aigües solitàries, a una rialla de dona.

Les maniobres navals angleses

Tot sembla, ara—que el món ressuscita—parlar-nos de la pau. L'Herriot en parla continuament a París. La Societat de Nacions en parla a Ginebra. Però la pau no apareix per enlloc. El cor del món s'estremeix d'afanyos bel·licosos. Bona prova del que diem són les contínues maniobres navals que fa Anglaterra. Anglaterra es prepara per a la guerra. Amb qui pensa barallar-se Anglaterra? No ho sabem. Però és fàcil suposar-ho. Cal pensar que Alemanya no naga. No paga perquè no pot. I no poguer pagar, avui com avui, es considera un delictes dels més grossos.

ELS ESTUDIANTS S'AVALOTEN

París té dos barris famosos: el barri llatí i el de Montmartre. El barri llatí, glorificat per Murger, és famós pels seus estudiants, per la humil gent de lletres que s'hi recull, per les modistes i costureres—que algú creu superiors a les de tot el món i que són, en realitat, iguals a les de tot el món: iguals a les de Budapest, a les de Madrid, a les de Barcelona...—

L'altre barri, el de Montmartre, és famós pels seus cabarets, pels seus dancings, per les seves boîtes de nit, pels seus music-halls, pels seus bars, pels seus hotels meublés, acollidors de tots els amors efímers i a preu. Montmartre és famós perquè és el bordell del món.

Montmartre, amb els seus balls públics, les seves alcoves infames, les seves pecadores que s'ofereixen als passants i els seus cabarets, sigué

glorificat abans de la guerra per tots els poetes i novel·listes ximplés de totes les latituds, que són molts. Després de la guerra, la glòria de Montmartre s'afeblí, s'apagà. I és natural que així passés. La guerra acabà amb tots els

Els estudiants del barri llatí

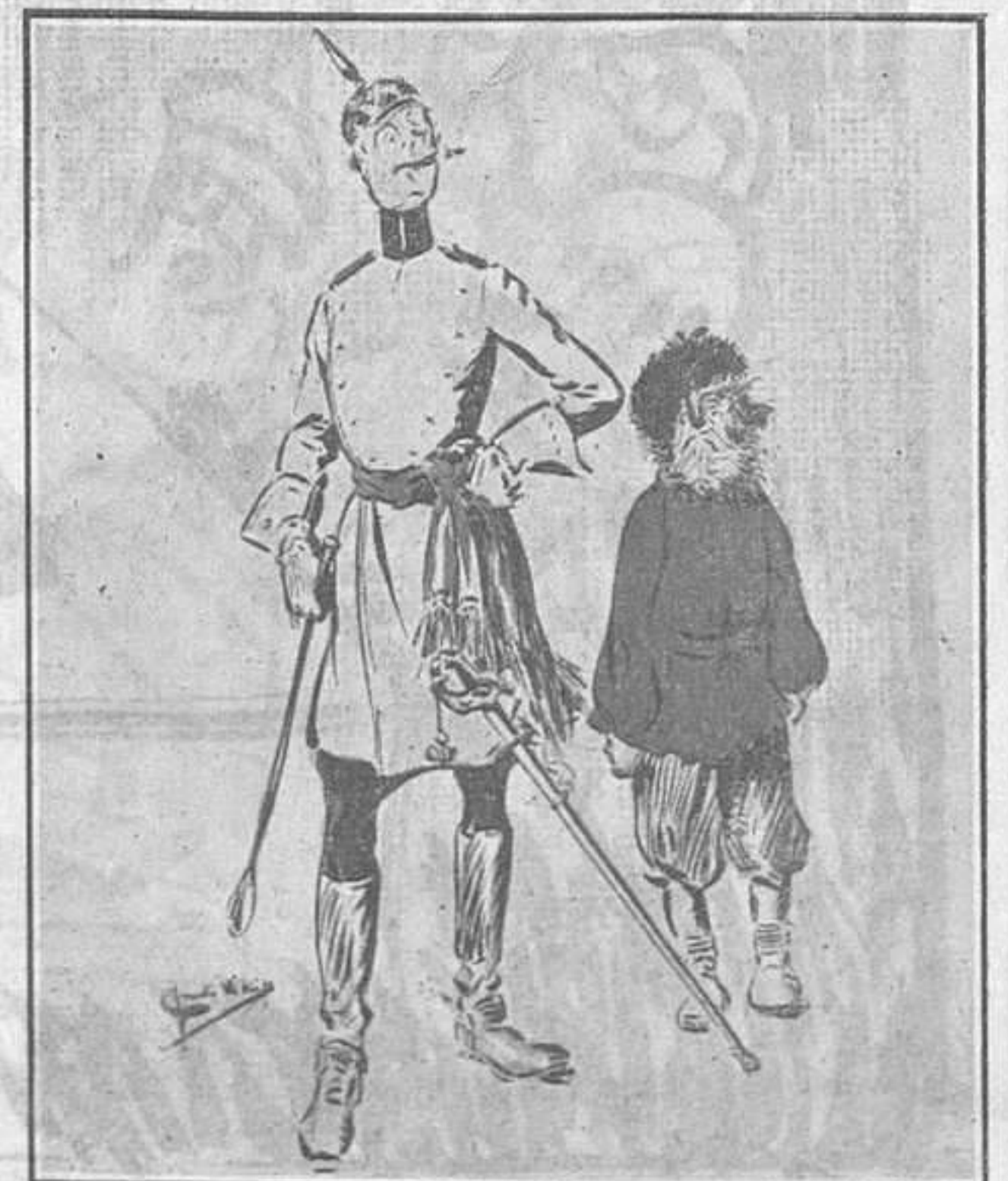
luxes, amb totes les banalitats, amb totes les frivolitats. L'únic valor que quedà en peu després de la guerra fou el de la humilitat, el de la bondat, el de la honradesa...

Ara torna a sonar el barri llatí. Amb motiu de què? Amb motiu de l'aldarull promogut pels joves estudiants. Perquè cal dir que els estudiants sempre són joves, encara que no en siguin.

A París, amb un gest noblement gentil, s'han revoltat els estudiants. Algú ha dit que aquest aldarull ha sigut pagat amb el dinèr de la plutocràcia.

Però això no té importància. La qüestió és que es mogui aldarull, escàndol, enrenou, o com sigui. La joventut ha d'ésser dinàmica i no estàtica. Perquè la joventut significa força, entusiasme, ideal.

Ens estimem més el barri llatí dels estudiants que el Montmartre de les prostitutes.

El gos i el seu amo

(Caricatura estrangera)

Jo llavors li dono corda perquè marxi com el vent, després de dinar me'l miro... i ell descansa novament.

Amb tot i tenir defectes, si ho són fer ço que li plau, n'estic content, doncs sol falla les hores d'anà a essè esclau.

Això deia un anarquista ja fa setze anys o disset, quan treballava per altri no pensant ésser burges.

Ara ja no és anarquista, ni és socialista, ni res, va a missa cada diumenge i combrega sovintet.

I aquell rellotge que deiem enveja dels seus amics, diu que ha passat a la història, ara el du d'or amb robins.

D'aquest no gasta ironies, d'esclaus ara no n'hi han, però els obrers a casa seva, no poden fè un minut tard.

XAC

BLANES

A les jovenetes

Un desig noble i sincer per a vosaltres, amigues blanques, m'empeny a agafar la ploma, a fi de mostrar-vos quant nefast i equivoc és el camí que seguiu.

Sento una gran tristesa al veure-us pels carrers d'aquesta vila, amb grans vestits de seda, mirallets, pols i una sèrie d'objectes, símbols tots ells de la vanitat i de la coqueteria, i al pensar el que fometeu amb aquests trajos

i els terribles desenllaços de què són causa sento per vosaltres molta compassió i a l'ensens un viu desig de regenerar-vos i portar-vos al veritable, a l'únic camí que tota dona deu seguir.

En primer lloc, deveu comprendre que amb aquests vestits, tan extremadament extremats, comprimi i desordeneu vostre organisme, i al mateix temps enganyeu hipòcritament als vostres admiradors, els quals, al veure-us tan galantment vestides, els desperteu una gran passió i us declaren l'amor (paraula molt equivocada en aquest cas) el que no és més que l'engany, la hipocresia vostra i la passió; negació total de l'amor, el que us porta a lamentables casos.

També heu de saber, que això us porta a prematures relacions amoroses, terrible malaltia de la que està atacada aquesta vila, la que dona per resultat que en el precís moment d'entrar a la pubertat ja siguin fecundades, totpant directament llavors amb la religió i amb una sèrie de coses, a les que, degut a la manca d'instrucció i de cultura no podeu vèncer, fent-vos esclaves de vosaltres mateixes, sols

per el mer caprici d'aparentar ço que en realitat no sou.

El que deveu fer vosaltres, el que deu fer tota dona, és instruir-vos forsa, procurar arribar al grau més alt de cultura possible, per a poguer educar als vostres fills futurs, que si així ho feu, sabreu apartar de vostre camí tot obstacle, dat, com en el cas anterior, d'arribar al paroxisme de l'amor (amor pur) que és el cim del goig, i sabreu passar pel cim de totes les banals costums que la societat té establertes i llavors podreu gosar d'una vida ideal i nova, que és ço que deu aspirar tothom en general.

ROSA DE CASAS

El que pot el fanatisme.

Una tribu de zulus rescent convertida al cristianisme, tornant d'una festa havia d'atravesar un torrent que havia crescut molt. El cap de la tribu els féu pregar uns moments i donant un cop de llança damunt les aigües—com Moisés amb la vara—es tiraren a l'aigua morint tots ofegats.

Volien escarnir el pas de la Mar Roja. Ja fem bé nosaltres que no hi creiem.

A París s'ha escapat una hiena d'un domador, causant varis ferits i un pànic indescriptible. La hiena es veu que va tenir el rampell d'anar a donar un volt pel boulevard Garibaldi, i qualsevol l'atura el rampell de les bèsties ferotges. Ja veureu el dia que els passi pel cap de sortir als lleons del Parc i anar a donar un volt per les Rambles ara que estan tan a propòsit. Preparem-nos, barcelonins.

Als Estats Units hi ha hagut un altre cicló, causant nombrosos morts i ferits. No sabem que li passa a la mare naturala que d'uns dos anys ença tot sovint ens obsequia amb astracanades i disbarats. Mentre duri el domini dels feixistes el món trontollarà.

A Bèlgica s'han celebrat eleccions com gairebé a tot arreu, menys a l'Estat espanyol. Els resultats coneguts són de vuitanta llocs pels catòlics i setanta vuit pels socialistes. Ja se les donaran de bo, de bo. El socialisme ha donat un pas més aquesta vegada. Amb una altra embranzida es faran els amos, que és el que ha d'ésser.

En Mussolini ha jurat el càrrec de ministre de la Guerra. Creiem que de ministre de la Guerra ja fa molt temps que ho és. Encara no ha predicat mai la pau i el ben estar. Per alguna cosa va fer posar el dol arran de pell amb les camises negres.

La sisanya de la clericalia sembla que vol invadir el camp polític d'Herriot. Aquesta gent es valen de tots els mitjans per a portar a cap els seus fins funestíssims i inhumans. S'han valgut dels estudiants amb qualsevol pretext i han alçat la protesta. Ara fóra necessari un nou Deocrecià, o qualsevol bon home així, que els poses les peres a quarto.

Ja hem passat la Setmana Santa i hem arribat a cantar l'aleluia. El rectorot estarà una miqueta més gras i haurà cobrat unes quantes butlles. Els fidels que les hauran comprades faran cara de bacallà esqueixat, encara que siguem a Pasqua. Què hi farem?

Continua la rebotada dels carrers de la nostra ciutat; continua l'encariment de les subsistències; continua la brutícia per totes les barriades; continua la deixadesa a què ja estem acostumats, i si la cosa us agrada, puede el baile continuar.

Si haguéssim de fer una representació de Crist a la nostra manera, faríem un Crist tenor, un Crist que fa vint segles que canta damunt del món i ningú se l'escolta per culpa de la clericalia. Aquest Crist tindria més èxit que el de Limpis

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA MILITAR

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER del Oim, número 8

Dissabte de glòria

La resurrecció.